buiten dienst

nr. 22

31 oktober 2011
anarchistische krant

Huilen... of aanvallen?

De lucht is vochtig van tranen. Tranen voor een verloren job, voor een uitkering die bedreigd wordt door de besparingsmaatregelen, voor een alsmaar moeilijker overleven, voor een huur die onbetaalbaar is geworden, voor een bestaan dat snel aan het verslechteren is. Niemand twijfelt er nog aan: de wereld die we kenden en diegene die de macht ons voorspiegelde, is in snelle transformatie, of, zo men wilt, in staat van ontbinding. De zekerheden die we enkele jaren geleden hadden, zijn niet meer. De illusies enkele kruimels te krijgen in ruil voor berusting en aanvaarding van de wereld zoals ze is, verdampen. Het sociale overleg dat ons misschien bescherming bood tegen een te hard bestaan en een meer open conflictualiteit blaast zijn laatste adem uit.

Genoeg redenen dus om te huilen, zoals vele uitgebuiten en onderdrukten hebben gedaan doorheen de geschiedenis. Genoeg redenen om zich toch nog, ondanks alles en misschien zonder veel geloof, vast te klampen aan de politiek, om vertrouwen te hebben in de democratie, in de instellingen en zo de macht te verzekeren van haar instandhouding die ze tegen elke prijs wil. Genoeg redenen om nog eens aan te sluiten bij de vakbonden opdat ze iets in ons voordeel onderhandelen in ruil voor veel in hun voordeel; om deel te nemen aan de protestbewegingen, burgerlijk, gepacificeerd en gecontroleerd zoals bijvoorbeeld die beruchte “verontwaardigden”; of anders zich terugplooien op eender welke identiteit geprefabriceerd in de laboratoria van de onderdanigheid om te schuilen voor de storm. Genoeg redenen om zich te laten inlijven en begeleiden, zonder ook maar iets te veranderen, zonder de fundamenten van deze wereld in vraag te stellen, of de gedaanteveranderingen in het werk gesteld door de macht en het kapitaal.

Er zullen velen zijn die zullen beginnen te wenen. Nochtans is onze strijd er niet op gericht hen ter hulp te schieten om hen te troosten, maar ze ontplooit zich op een ander terrein: het terrein van het offensieve en de aanval, misschien brutaal en gewelddadig, maar subversief, in die zin dat we de fundamenten van deze wereld willen raken en ze radicaal veranderen. Dat diegenen die niets meer willen horen van de politiek, van de vakbonden, van de partijen, van de verenigingen van burgers, van de vredelievende optochten, van stakingen gestuurd van boven uit, elkaar vinden, elkaar herkennen in de opstanden van vandaag. Niet om samen te smelten, niet om een leger of een gedisciplineerde structuur te worden, maar om elkaar te ondersteunen, door te gaan met de diffuse en diverse aanvallen tegen het systeem, waarbij eenieder zijn of haar wapens en de terreinen waar de overheersing te raken zelf kiest. Onbeheersbaar zoals iedereen die de echte vrijheid verlangt en niet die van rechten en plichten; die het echte leven verlangt en niet een bestaan dat beperkt is tot overleven, tot werk en tot de consumptie van stront; die een nieuwe wereld in hun harten dragen en op dat vlak nooit bereid zijn om een stap terug te zetten, noch tegenover de flikken, noch tegenover de rechters, noch tegenover de burgers, noch tegenover de technocraten, noch tegenover het winstbejag.

In de sociale storm die op ons afkomt, zullen wij de schaduw zijn die overal is en die in de nacht de fakkels van de vrijheid aansteekt, tegen elke autoriteit, tegen elke macht.

De sleutelvreters eisen hun rechten op...

Cipier ***m : mislukte flik, sleutelvreter, folteraar, volstrekte sufferd, machtsgeiler etc***

De enige vakbond in België die nooit zonder compromis de onderhandelingstafel verlaat is zeker wel de cipiersvakbond. Ze staat op haar strepen, ze voert actie, ze staat altijd paraat om meer geld en minder werkdruk te eisen, ze bekomt meer betaalde stakingsdagen dan werkdagen, en vaak krijgt ze wat ze gevraagd heeft. Een voorbeeld voor de kwaaie proletariër? Allerminst. De dromen van de cipiersvakbond zijn namelijk onze nachtmerries. Wanneer de cipiers actie voeren, is dat altijd in ons nadeel.

Wanneer de cipiers staken, betekent dat 24 uur op 24 opsluiting in de cel. Geen douche, geen wandeling, geen activiteiten, geen bezoek, geen mogelijke vrijspraak. Wanneer zij staken, neemt de politie het over met de enige taal die zij kennen: de taal van de matrak en de boeien. In 2010 werden er 106 stakingsdagen geteld, dat is bijna 1 dag op 3. 3250 lokale politie en 2254 federale politie werd tijdens die periode opgetrommeld. Wanneer ook de politie dreigt met staking omdat de cipiers hen er zo vaak bij roepen, verandert de staking tegenwoordig in 'minimumdienst'. Voor de gevangenen betekent dat hetzelfde: geen douche, geen wandeling, geen bezoek.

De voorbije maanden, wanneer de cipiers in Sint-Gillis hun rechten opeisten, betekende dat:

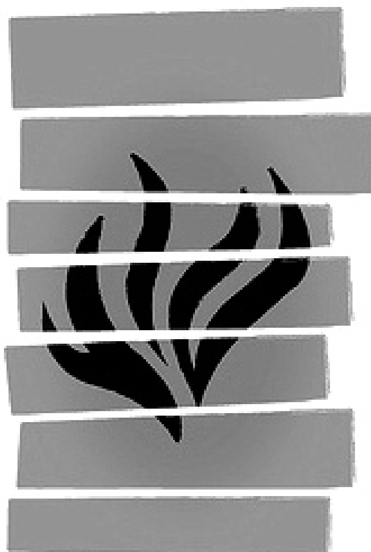
- dat zij beslissen welke gevangenen overgeplaatst worden en onder welke omstandigheden
- het bekomen van een speciaal ingerichte isoleercel
- een ploeg cipiers die opgeleid zijn om gevangenen in elkaar te slagen
- het regime en het reglement dat aangepast wordt naar hun welbehagen - minder bewegingsruimte voor gevangenen, meer voor cipiers.
- meer cipiers om gevangenen te kleineren, verzet in de kiem te smoren, meer repressie
- 5 bijkomende interventiekits: schilden, helmen, matrakken, tasers, pepperspray, en uiteraard de vrijgeleide om die te gebruiken.

Al deze eisen van de cipiers werden ingewilligd.

Begin oktober protesteerden enkele gevangenen tegen de omstandigheden in de gevangenis; ze worden verplicht om onder koud water te douchen, hun dossier wordt door de cipiers voor hun neus verscheurd, bezoek wordt geannuleerd of verboden etc. Ze bezetten de binnenplaats. De nieuwe knokploeg van speciale opgeleide cipiers met allerhande wapens stormen de binnenplaats op en massacreren de gevangenen. Er vallen zwaargewonden. Ten minste één persoon wordt naar het ziekenhuis gebracht. In de media wordt hier met geen woord over gerept, zij blaten enkel de eisen voor meer repressie van de cipiers na. Dat is trouwens een constante aan het worden in de laatste maanden: er sijpelt amper nog nieuws naar buiten in de officiële media over de bewegingen van gevangenen, de revoltes enzovoort, zonder twijfel om de revolte beter te kunnen verstikken door ze te isoleren van de rest van de wereld.

Maar begrijp ons niet verkeerd: wij steunen het staken van het cipierswerk 100%. Het werk staken in de zin van stoppen om beul te zijn. Stoppen cipier te zijn omdat er eenvoudigweg geen gevangenissen meer zijn. Ziedaar een totaalstaking waarin we ons volledig kunnen vinden.

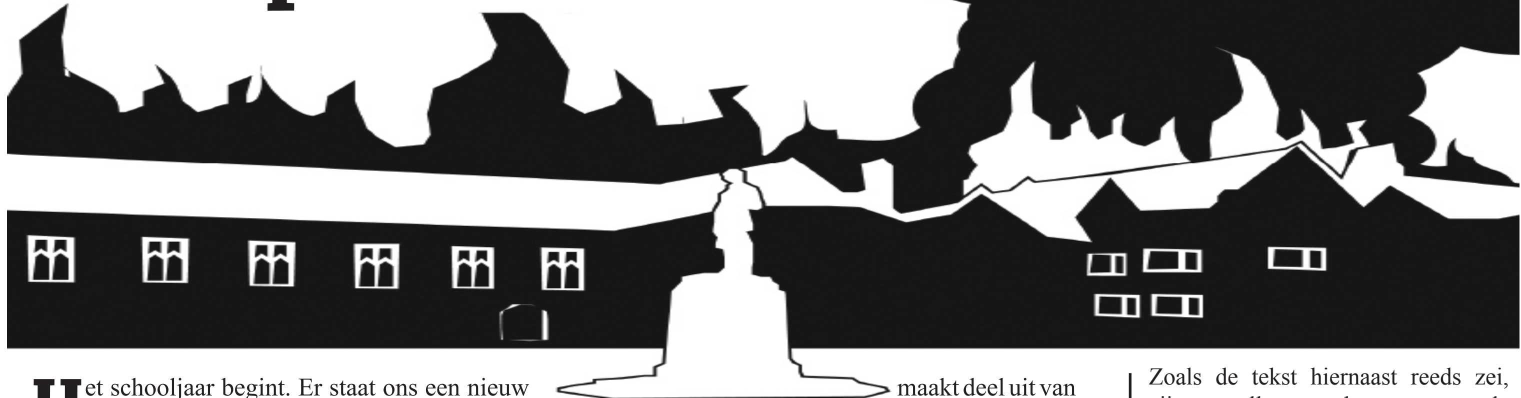

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Spanning in Anderlecht • Sinds een grote controle-actie van de federale politie tegen criminaliteit begin oktober, zijn de spanningen in Anderlecht toegenomen. De politie weigert evenwel alle commentaar en zet de journalisten aan om vooral niet te praten over al wat een verspreiding van de revolte zou kunnen bevorderen. Nochtans sijpelden er enkele tekens van wanorde door: het centrale commissariaat van de Demosthenesstraat, 24u op 24 open, werd beschoten met een luchtkarabijn (een twintigtal ramen vernield) terwijl een ander commissariaat met stenen bekogeld werd. Er wordt ook gesproken van een granaat die ontploft zou zijn tegen de façade van een autodealer/garage. Trouwens, in de kelders van het Justitiepaleis ontstond onlangs een klein brandje voor het begin van de zittingen. De brandweer kon dit brandje onder het gat van de rechters snel blussen.

Schools are prisons... and prisons burn

Het schooljaar begint. Er staat ons een nieuw jaar vol onderwerping en beledigingen te wachten. Tijdens de voorbije twee maanden van "vrije tijd" hebben we kunnen uitrusten, en een groot deel van ons begon zich al weer te vervelen. Zou dat komen omdat de school ons niet enkel fysiek, maar ook mentaal opsluit? Ik bedoel, dat de school ons de mogelijkheid afneemt om voor onszelf te beslissen zonder de beïnvloeding van een leerkracht of een andere autoriteit.

En laten we hier vanaf het begin de juiste woorden gebruiken; de school is een gevangenis en niets anders. Voor mij is een gevangenis een plaats of institutie die ons opsluit, met als doel deze sociale orde te bewaren. Het werk, de scholen, de psychiatrische "ziekenhuizen", de appartementen waar mensen opeengehoopt worden, de gesloten centra, de strafinrichtingen. De functies van de gevangenissen verschillen, maar hun wortel is hetzelfde - de goede werking garanderen van deze samenleving gebaseerd op onderdrukking en uitbuiting.

Laten we het hier dus over de school hebben, een onderwerp dat, volgens mij, te vaak verwaarloosd wordt in de strijd tegen alle overheersing. De school is puur autoritair. De leerkracht heeft een totale macht; terwijl hij praat moet iedereen zwijgen. Men moet aan hem toestemming vragen voor de meest banale dingen; naar de toilet gaan, praten, opstaan of water drinken. De leerkracht kan alles verbieden wanneer zijn humeur daar naar staat, zelf zonder uitleg te geven voor zijn beslissing. Elke overtreding zal bestraft worden. Bewakingscamera's worden de normaliteit. Het is echt wel paradoxaal als we eraan denken dat ze zo individuen van ons willen maken die in staat zijn om autonoom te handelen.

Dit stricte reglement is goed zichtbaar en bijgevolg vaak bekritiseerd, in het bijzonder door allerhande soorten van mensen die zichzelf links noemen. Maar na jaren en jaren in deze gevangenis doorgebracht te hebben wordt het moeilijk om dit bekrompen kader te overstijgen, om de school op zich in vraag te stellen. Zo gaat het er bij hen niet over om de school/gevangenis te vernietigen, maar eerder om haar te "democratiseren" of een beetje draaglijker te maken. Dit is niets meer dan een stap in de richting van de perfectionering van een onderwijssysteem en bevindt zich echt ver van wat wij willen. Hun kritieken lijken iets fundamenteel te negeren; de school is geen geïsoleerde instelling, maar maakt deel uit van de sociale context. En het is juist daar dat wij als anarchisten kunnen ingrijpen.

De school maakt deel uit van de kapitalistische wereld en speelt er een beslissende rol in ; de school zorgt ervoor dat de jongsten van deze samenleving voorbereid worden op de "arbeidsmarkt". De waarden die de school propageert zijn, onder andere, de gehoorzaamheid, de werkambitie en de competitie. De school brengt ons allen lijnrecht naar de fabrieken, de bureaus en de dop, maar nooit naar de vrijheid. Als wij tegen het kapitalisme strijden, dan moeten wij de scholen verwerpen met dezelfde woede als het werk of alle andere onderdrukking in ons leven.

Opvoeding is veel veranderd doorheen de tijd, maar het uiteindelijke doel ervan blijft altijd gelijk; de autoriteit van "volwassenen" opleggen aan de "kinderen", zoals dat het geval al was bij de Spartanen in de oudheid, of in de kerkelijke scholen van de middeleeuwen. De scholen zijn niet uitgevonden voor "ons eigen goed", maar om ons te temmen en om ons tot radertjes te maken van een complex en vervreemdend systeem. En dus, gezien de scholen niets meer zijn dan een middel van de macht, zijn ze er om vernietigd te worden, zonder medelijden.

Vandaag zijn er verschillende aanvalsvormen tegen deze gevangenissen aan de orde van de dag, maar te vaak worden deze als "blind geweld" van jonge delinquenten bestempeld. Deze laster is niets meer dan een wanhopige poging om de gerevolteerden te isoleren. Door luid en duidelijk onze medeplichtigheid met deze woedenden te bevestigen, kunnen we de stilte breken die dit "vandalisme" begeleidt. Ruiten breken, leerkrachten aanvallen of het meubilair vernietigen zijn handelingen van individuen die de staat nog niet heeft kunnen veranderen in gehoorzame wezentjes. Laten we ons op een besliste manier opstellen tegen de foute scheidingslijn tussen het "politieke" en het "sociale" , om zo ons leven terug te kunnen winnen. Het is echt geen toeval dat de scholen behoren tot de eerste doelwitten van elke sociale revolte. Laten we de limieten die de samenleving ons oplegt overkomen. Onze passie voor de vrijheid die zich uitstrekt tot in het oneindige spoort ons aan om de scholen –en alle andere gevangenissen- aan te vallen.

Opdat de volgende keer dat het brandalarm afgaat, het niet louter over een oefening gaat…

Zoals de tekst hiernaast reeds zei, zijn aanvallen en sabotages tegen de school niet zeldzaam. Om een indruk te geven van de reikwijdte van dit bevrijdende fenomeen, brachten we enkele daden van de laatste weken bijeen.

SINT-GILLES - Nadat de directie een fouillering had bevolen van tientallen leerlingen om gestolen voorwerpen terug te vinden, beginnen vele leerlingen te rebelleren. Ze weigeren om terug naar de klaslokalen te gaan, bezetten de speelplaats en beginnen de schoolgebouwen te vernielen. Uiteindelijk laat de directie de politie tussenbeide komen om de orde en de gehoorzaamheid te herstellen. Enkele dagen later ondergaat een andere school in dezelfde wijk, vlakbij het Betlehemplein een nachtelijke verwoesting. Al het materiaal dat iets waard was, werd gestolen, de klaslokalen en de bureaus werden vakkundig verwoest. De directie spreekt er van een «wraakactie voor de fouillering en de politie-interventie in een nabije school». De lessen werden voor minstens enkele weken opgeschort.

CHARLEROI - 's Nachts wordt een bijgebouw van een technische school in brand gestoken. De brandweer kan voorkomen dat het vuur zich verder uitbreidt.

MARCHES - 's Nachts steken onbekenden vuilbakken in brand op de speelplaats van het Atheneum. Het vuur verspreidt zich en een groot deel van het schoolgebouw brandt uit. De lessen worden voor onbepaalde tijd opgeschort.

HUY - Hetzelfde als in Marches, maar het vuur van de brandende vuilbakken verspreid zich niet verder naar de gebouwen van de secundaire school.

JAMBES - Maandagmorgen, enkele uren voor de aankomst van de leerlingen, vernielt een brand het gebouw van het Internaat en beschadigt enkele klaslokalen. De lessen worden opgeschort.

Afrekenen met het nationalisme

De tijden waarin tegenover Staten en grenzen de droom groeide van de broederschap van de hele mensheid en de overtuiging dat "ons vaderland" de hele wereld was, lijken ver achter ons te liggen. Vandaag zien we tegenover een wereld en snelle veranderingen die angst aanjagen een groei van alle mogelijke vormen van nationalisme. Maar hoe kunnen we deze vormen omschrijven, hoe kunnen we de essentie van het nationalisme vatten dat weer alsmaar meer mensen lijkt mee te slepen?

Alle nationalisme begint met uitsluiting. Om een "natie" te definiëren, moeten er criteria opgesteld worden om te bepalen *wie er geen deel van uitmaakt.* Dat kan de huidskleur, de geboorteplaats, het identificeren met culturele tradities, taal,... zijn. De natie wordt dus gedefinieerd doorheen dingen die niet afhankelijk zijn van de wil van elk individu afzonderlijk, zelfs wanneer de aansluiting bij de culturele waarden van de natie op het tegendeel lijkt te wijzen. In een wereld waar niemand vrij is om zelf vorm te geven aan zijn leven en waar je individualiteit, je enigheid uiten de revolte betekent, beweren de nationalismes een veilige haard te bieden aan degenen die zich verloren voelen, aan degenen die zichzelf niet in staat of 'sterk' genoeg achten om eenvoudigweg zichzelf te zijn (en te worden).

Maar het nationalisme richt niet alleen onoverkomelijke obstakels op tussen de mensen (barrières die slechts kunnen leiden tot onbegrip, misprijzen, uitsluiting, oorlog en genocide). Het verenigt ook tegengestelde polen en beweert op die manier de diepgaande verdelingen binnen de maatschappij te overstijgen. Zowel de politieagent als de dief kunnen aansluiten bij dezelfde natie, zowel de rijke als de arme, de ondernemer en de werker, de politieker en de onderdaan. In een wereld die in volle transformatie is (of naar de afgrond holt, zoals sommigen zeggen), waar de sociale spanningen tussen die van boven en die van onder zich in het dagelijkse leven alsmaar meer doen gevoelen, waar de mogelijkheid van een sociale ontploffing de stabiliteit bedreigt en de verhoudingen in de hele maatschappij, in de politiek, in de beheersing van de armen reconfigureert, is het geen toeval dat langs alle kanten het nationalisme aan een opmars bezig is. Door de macht wordt het nationalisme gebruikt als een gemeenschappelijke deler die erg nuttig zal blijken om de woede en ontevredenheid te kanaliseren: niet tegen de verantwoordelijken van een rotte wereld, maar tegen andere armen, onterfden, verworpenen, verdoemden...

Het feit dat het ranzige Vlaamse nationalisme de voornaamste politieke kracht lijkt geworden te zijn in het noorden van het land (een nationalisme dat niet alleen gesteund wordt door de heersende kaste maar ook door redelijke brede lagen van de bevolking), kan ons niet doen vergeten dat niet alleen daar stront aan de knikker is. De krachtige terugkeer van het nationalisme toont zich bijvoorbeeld ook nu in Libië, waar minstens een deel van de opstandelingen de jacht heeft geopend op de slaven van Kadhafi (voornamelijk zwarten die gekomen zijn van ten zuiden van de Sahara). Overal waar een nationale vlag gehesen wordt, verschijnen prikkeldraad, grensposten, interneringskampen. Het is onvermijdelijk, het zit in de essentie zelf van alle nationalisme, zelfs wanneer het beweert 'links' te zijn.

En wat met de identitaire identificatie hier in Brussel? Het neemt misschien niet zozeer de politieke vorm van het nationalisme aan, maar het "communautarisme" zit diep verankerd bij de Brusselse bevolking. De redenen zijn dezelfde: de teleurstelling in de huidige wereld wordt gekanaliseerd naar een verheerlijking van het toebehoren tot deze of gene gemeenschap. Maar deze "gemeenschappen" zijn verre van het tegengestelde van deze wereld: ze maken er deel van uit en liggen mee aan de basis ervan, net zoals het kapitalisme, het etatisme, het racisme. Binnen elke gemeenschap gebaseerd op 'natie' worden dezelfde mechanismes gereproduceerd: uitsluiting van anderen, onveranderlijke reproductie van de traditionele en onderdrukkende waarden, samenbrengen onder één vlag van wat in een perspectief van libertaire transformatie van de wereld, tegenover elkaar zou moeten staan.

Het enige antigif tegen het nationalisme en het communautarisme lijkt ons om te vertrekken vanuit de waardering en bevestiging van de enigheid van elk menselijk wezen. Pas wanneer de mens eindelijk zal beslissen om te vechten voor een vrij leven en er zelf vorm aan te geven, zal hij begrijpen dat 'zijn volk', 'zijn natie', 'zijn vlag', 'zijn etnie' slechts valse ideeën en vooroordelen waren om hem in de pas te doen lopen.

Olie op het vuur • De brandstichtingen tegen auto's, bestelwagens, camions en vuilbakken verspreiden zich momenteel als een olievlek, vooral in de regio van Charleroi en Bergen. We onthielden bijvoorbeeld die nacht waarop in het centrum van Charleroi op meer dan 50 plaatsen vuilnis in brand werd gestoken, waarbij het vuur de gevels van winkels, supermarkten en administratieve gebouwen beschadigde. Of nog die aanval met molotovcocktails tegen luxewagens op de parking van een winkelcentrum daar. Sinds enkele weken wordt er zowat elke nacht brand gesticht. De politie spreekt van een golf van blind geweld, wij zien er eerder ontketenende revolte in die probeert om zich een weg te banen. Moge elke brandstichting een toorts van herkenning onder revolterenden worden.

Ik spuw op alle vlaggen!

Ik spuw op de Belgische vlag. Ik spuw, want die vlag is gedrenkt in het bloed van mijn broeders en zusters, uit het verleden en van vandaag, die gemassacreerd, gefolterd, opgesloten, verhongerd, uitgebuit werden in naam van de belangen van de Belgische Staat.

Ik spuw op de Vlaamse vlag, want haar ranzige nationalisme doet me kokhalzen. Dat nationalisme dat de waarden van Orde en Arbeid voorstaat, de jacht op immigranten, op 'afwijkenden', op rebellen organiseert. Dat allen probeert in te lijven, de rijke zowel als de arme, de baas zowel als de werker, de bureaucraat en de werkloze, allemaal tesamen in éénzelfde nationale identiteit, allemaal tesamen tegen 'de anderen', allen voor de Macht van de Natie en de bescherming van haar Waarden. Net zoals het racisme, is het nationalisme het antigif tegen het virus van het sociale gevecht, van de strijd voor de emancipatie en de vernietiging van de macht.

Ik spuw op de Franstalige vlag, want het is weer een vlag van de politiek. Ik spuw erop, want ik walg van alle politiekers van alle kleuren, van alle bazen, van alle industriëlen, van alle machthebbers. Omdat er tussen zij en ik slechts de strijd op leven en dood kan zijn – zij voor hun zelfbehoud, ik om hun macht te vernietigen en de vrijheid te veroveren.

Ik spuw op alle nationale vlaggen, want overal waar de nationale vlag gehesen wordt, is de onderdrukking thuis. Het is de vlag die wappert boven gevangenissen, militaire kazernes, politiekantoren, grensposten. Alle instellingen die mijn leven en de vrijheid verstikken zijn versierd met nationale vlaggen. En zoals je nu ziet in Tunesië, Egypte of Libië: tijdens opstanden is de verschijning van de nationale vlag altijd het voorteken van een nieuw regime, van nieuwe macht, van nieuwe uitbuiting.

Maar **ik spuw** ook op allen die achter de nationale vlaggen aanhollen. Die in de pas van het nationale volkslied marcheren, die oorlog voeren in naam van de natie, die trots zijn om de belangen van 'hun' natie, 'hun' gemeenschap te dienen. Ik spuw op al deze blinde en gehoorzame soldaten die de belangen van de macht verdedigen. En moge het duidelijk zijn: het kan mij niet schelen of die macht beweert Belgisch, Vlaams, Marokkaans, Waals, Palestijns, Turks, Europeaans, Afrikaans of Mondiaal te zijn. Ik spuw op alle vlaggen, want ik spuw op alle macht, op alle autoriteit.

Ik spuw op alle vlaggen, want mijn kreet van leven, mijn kreet van revolte, dat is de anarchie, dat is de vrijheid die wet noch grens kent.

---

dE iNTeRNaTioNaLe VaN dE oPSTaND

PARIJS • Een anonieme sabotage veroorzaakt een panne van de televisie, telefoon en internet bij meer dan 15 000 klanten. Driehonderd optische kabels 10 meter onder de grond begraven, worden doorgesneden teruggevonden. Deze speleologen hebben het goed gezien: de afhankelijkheid van de informatica en energie netwerken maakt het economische en sociale systeem heel kwetsbaar voor de daden van diegenen die niet willen dat de machine blijft voortdenderen. Deze onderbrekingen en kortsluitingen van de sociale orde zouden kunnen bijdragen tot het creëren van de ruimte en de tijd voor iets anders dan de dagdagelijkse uitbuiting en onderdrukking. Te meer omdat deze kabels tegenwoordig overal aanwezig zijn, nooit veilig voor een sabotage.

MOSKOU • Sinds een tijdje is er in een aantal Russische steden een toename van de directe acties tegen de macht. Na brandaanvallen door anarchisten tegen politiecommissariaten, administratieve kantoren van de staat, juridische archieven, werden enkele anarchistische kameraden gearresteerd en gefolterd door de politie. Enkele dagen later werden ze vrij gelaten, maar deze arrestaties zijn niet zonder gevolg gebleven in de straten: zo zijn in Moskou, in een rijke buurt, een tiental luxewagens in brand gestoken, en ook twee politievoertuigen voor een commissariaat. De anarchistische solidariteit is zeker niet een caritatieve bezigheid, maar juist de bekrachtiging van de wil om te blijven vechten, om banden van medeplichtigheid aan te halen die de beste verdediging zijn tegenover de rechters en de sociale orde.

Criminaliteit, wa is da?

Criminaliteit is een probleem. Ziedaar een waarheid als een huis. Het beruchte onveiligheidsgevoel is er het gevolg van en meer politieagenten en controle is er de oplossing voor. Grote groepen politiekers bouwen hun electorale campagnes op deze waarheid. De media leeft van de sensationele verhalen die ze verkoopt aan haar verontwaardigde lezers. De beveiligingsfirma's verdienen er hun geld mee en is één van de weinige sectoren die blijft groeien en personeel aannemen.

Criminaliteit is een oplossing. Ziedaar een simpele vaststelling als we kijken naar de meest besproken criminele daden; overvallen, diefstallen, inbraken. Om in deze maatschappij te overleven, hebben we geld nodig. En sinds consumeren gelijkgesteld werd aan leven, hebben we zelfs om te *leven* geld nodig. Kortom, alles heeft een prijs.

De toegelaten manier om aan geld te geraken is niet altijd de meest toegankelijke manier. Wanneer mensen niet bereid zijn tot de vernederingen, de zinloosheid, het verspilde leven, het kapotte lichaam in ruil voor een schamel loon. Of wanneer hen zelfs dat niet aangeboden wordt. Dan is er ook nog altijd de niet-toegelaten manier om aan geld te geraken.

De Britse rechtbanken waar nu aan de lopende band mensen veroordeeld worden voor plunderen, laten ons zien dat men niet één of andere genetische eigenschap moet hebben om voor de *illegale* manier te kiezen. Van 11 tot 59 jaar, leraar en student, werknemer van een supermarkt (dezelfde die geplunderd werd) en dopper, restaurantkok en pizzabezorger, ouders en kinderen, vrouwen en mannen en tegen alle racistische commentaren in zijn ook alle huidskleuren vertegenwoordigd. Allen hebben van de gelegenheid gebruik gemaakt om zich zaken aan te schaffen die hen anders te veel zouden kosten.

Voor velen kan criminaliteit dus een oplossing zijn. Zeker als de risico's beperkt lijken. Met name het risico om gepakt te worden en de wraak van de Wet te moeten ondergaan. En sommigen doen er alles aan om deze risico's zo hoog mogelijk te maken.

Want voor sommige is criminaliteit echt een probleem. De commercanten die ons leven in geld willen omzetten. Die, als ze niet zouden denken dat ze door de prijs wat lager te maken, ze meer zouden kunnen verkopen en dus meer winst maken, de prijs het liefst zo hoog mogelijk zouden zetten. Die, als ze niet zouden denken dat door ons iets meer loon te betalen we meer zullen produceren en consumeren en dus meer winst opbrengen, ons het liefst zo weinig mogelijk loon zouden betalen. En ook de Staat die het als haar taak ziet om de economie draaiende te houden. Dat betekent de mensen verplichten om hun levenskracht te verkopen aan de bedrijven, om dan met het geld dat ze in ruil krijgen een miserabel surrogaat van het leven (de consumptie) te kunnen kopen. En om deze rol van afhankelijkheid en onderdanigheid op te leggen, worden andere manieren om aan geld te geraken illegaal gemaakt en bestraft in de rechtbanken van de Staat.

De Staat maakt van criminaliteit een probleem. Ze doet alsof ze ons beschermt tegen de criminaliteit terwijl het de economie en haar spelregels is die ze verdedigt. Ze spreekt morele veroordelingen uit over "goeden" en "slechten", "hardwerkenden" en "profiteurs". Ze creëert het onveiligheidsgevoel om vervolgens zichzelf als oplossing voor te stellen. En voor wie de ideologie van Staat en Kapitaal niet slikt, is er de wet. Wie niet horen wil, moet voelen.

En dus is criminaliteit niet enkel een oplossing, maar ook een probleem. We hebben velen de gevangenis zien ingaan. De controle neemt toe en de repressie deelt vlijtig celstraffen uit. De plaatsen waar het grote geld ligt (de buurten van de rijken, de banken, de grote en/of luxueuze winkels) zijn meer en meer beveiligd. Daartegenover kunnen de Britse rellen misschien een voorbeeld zijn dat de huurlingen van de Staat niet altijd de controle hebben. En zelfs tegenover de meest gesofisticeerde controletechnieken en een massieve aanwezigheid van uniformen, kunnen een beetje creativiteit en stoutmoedigheid nieuwe mogelijkheden aanreiken.

Criminaliteit is ook een probleem wanneer ze enkel een alternatieve manier is om toch deel uit te kunnen maken van de economie. Wanneer criminaliteit enkel gericht is op de levensloze consumptie. Wanneer ze de rollen van afhankelijkheid en onderdanigheid kopieert van de wereld van de loonarbeid.

Criminaliteit kan een oplossing zijn. Criminaliteit kan een probleem zijn. Maar over de politie, de Staat met haar wetten en het Kapitaal kunnen we duidelijk zijn; zij zijn onze vijand.

NieTS VRaGen aLLeS oNTeiGeNeN

Soms is het de vijand zelf die goede raad geeft. Volgens de verenigingen die de belangen van de commercie verdedigen, zou er sinds kort een nieuw fenomeen zijn opgekomen naast de eenvoudige winkeldiefstal. Gezien de nieuwe beveiligingsmaatregelen in de winkels tegen diefstal (alarmen, detectiepoortjes, detectives, camera's, bewakers), hebben sommigen het schitterende idee gekregen om met wat meer kracht dan gewoonlijk naar de winkel te gaan. In groep stappen ze binnen in een winkel naar keuze, bedienen zich en stappen allemaal tezamen (met de gewenste koopwaar) weer naar buiten. Van de anti-diefstalsystemen trekken ze zich niets aan en de bewakers duwen ze gewoon omver. Uiteraard zal de individuele diefstal altijd een belangrijk instrument zijn voor allen die iets anders te doen hebben in hun leven dan hun centen te tellen en zoveel mogelijk willen ontsnappen aan de dwang om hun energie te verkopen om een baas, winkelier, eigenaar rijker te maken. Maar het lijkt ons dat deze leuke praktijk van plundering de krachtsverhouding met de al te vaak erg gedreven security terug wat zou kunnen doen omslaan.

Aan zij die tijdens de storm niet binnen gebleven

160 p., Tumult Uitgaves, augustus 2011, Brussel – 4 euro

Dit is een boek over de strijd van anarchisten in Lecce (zuid-Italië) tegen het gesloten centrum voor illegalen (deportatiekamp voor mensen zonder papieren) dat uitgebaat werd door de religieuze stichting Regina Pacis. Het bundelt hun teksten, plaatst ze in hun context, en geeft een overzicht weer van het conflict tegen de beheerders en andere medeplichtigen van dit kamp. De gevangenis werd in de lente van 2005 gesloten, korte tijd later worden enkele kameraden in de gevangenis opgesloten. Inmiddels heeft diezelfde stichting haar 'liefdadigheidsactiviteiten' grotendeels verplaatst naar Moldavië en zijn alle anarchistische kameraden weer op vrije voeten.

De strijd van deze anarchisten is een inspiratiebron geweest voor vele kameraden in de wereld. Er zullen er altijd velen zijn die zich erover verbazen dat een strijd tegen een gevangenis werkelijk kan uitmonden op de sluiting ervan, maar dat is eigenlijk niet waar wij het hier over willen hebben. Want, zoals de kameraden uit Lecce het zelf zeggen: *het sluiten van één kamp verandert hoegenaamd niets aan hoe de wereld in elkaar zit*.

En deze uitspraak raakt aan de eerste reden waarom wij dit boek aanraden: de strijd tegen het gesloten centrum in Lecce blijft nooit steken in haar specificiteit, maakt raakt telkens opnieuw andere aspecten van de onderdrukking, net als de meer fundamentelere vragen over waarom de wereld draait zoals hij draait. Deze strijd gaat over gevangenissen, maar tegelijkertijd over oorlog, armoede en de religieuze hypocrisie. Het maakt duidelijk dat er verantwoordelijken zijn voor de gang van zaken, en dat deze met een beetje fantasie te raken zijn op veel verschillende manieren.

En daarmee komen we aan bij het tweede punt dat ons belangrijk lijkt om in de verf te zetten. De strijd in Lecce was er één om inspiratie en kracht uit te halen, maar geen strijd om klakkeloos te kopiëren. Deze strijd was net interessant omdat ze zich in een specifieke context afspeelde (in het zuiden van Italië, waar de katholieke kerk nog veel macht heeft, waar er vele kleine dorpen zijn waar iedereen elkaar kent, en waar vele migranten van over de Middellandse Zee aangespoeld komen) en in deze context handelde. Zo zochten de anarchisten dorpsfeesten op om pamfletten uit te delen tegen een dokter die in het kamp werkte, onderbraken ze de paasmis die voorgedragen werd door het hoofd van de Curie van Lecce en tevens voorzitter van de stichting die het kamp beheerde. In hun pamfletten namen zij ook de verdediging op van enkele anonieme aanvallen, zoals een molotovcocktail tegen de woning van priester Lodeserto (de baas van het kamp) nadat bekend werd dat er wederom migranten afgeranseld waren geweest in het centrum (mede door Lodeserto zelf). Of toen het portaal van de kathedraal van Lecce in brand gestoken werd in solidariteit met de strijd tegen de deportatiekampen.

In vele teksten worden de mistoestanden die in het kamp plaatsvinden aan de kaak gesteld, maar daar blijft het nooit bij. Het gaat niet over een strijd in solidariteit met slachtoffers die opgesloten worden, maar over een strijd tegen diegenen die zichzelf verrijken op de uitbuiting van de miserie van anderen. Tegen zij die de keuze maken om geld te verdienen op de uitbuiting van de angst van anderen. De solidariteit krijgt gestalte doorheen actie. Het is geen strijd voor de vrijheid van mensen zonder papieren, maar voor de vrijheid van iedereen. En dit door zich te richten tegen alle verantwoordelijken en autoriteit.

Goed gezien • In Zeebrugge veroorzaakte een kabelbrand de verlamming van een groot deel van het scheepvaartverkeer in deze haven voor meer dan een dag. Het vuur ontstond in een kabeltunnel. De oorzaak blijft onbekend, maar deze brand bewijst eens te meer hoezeer het economische systeem en de sociale orde afhankelijk zijn van energie- en informatiestromen; die ze trouwens onmogelijk allemaal kunnen beschermen. Dat doet ons ook nog denken aan die brand in een hoogspanningscabine die de Europese wijk, het Europees Parlement enzovoort meerdere uren verlamde, waardoor ook alle eurocraten moesten geëvacueerd worden.

agenda

• **Acrata** - anarchistische bibliotheek
Elke dinsdag van 16u tot 20u
Elke donderdag van 17u tot 21u
Elke zaterdag van 14u tot 18u
Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel

Maïs voor de varkens!

Verslag van de betoging van 16 oktober voor 127 bis voor de vernietiging van de gesloten centra

Wat een genot om de menigte te zien die uit het kleine station van Nossegem stroomt! Het was mooi weer, we waren met velen, het is al weer even geleden dat er een oproep was rond de gesloten centra. De laatste twee soortgelijke betogingen hadden een brandende herinnering achtergelaten. In februari werd een deel van 127bis gefikt, en iemand was erin geslaagd om te verdwijnen in de algemene chaos. Enige tijd later, in Vottem, werden de poorten vernield en een deel van de demo had zich in de koer gewaagd op zoek naar een opening, zonder succes. Maar de gebeurtenis had de verdienste ons terug te brengen naar de materiële realiteit van de gevangenissen: alles wordt doorbroken wanneer we de gelegenheid scheppen...

[...]

Dus hier zijn we, 150, misschien 200 mensen, bekend en onbekend, op weg naar 127, met de samba. Al snel namen we de straat volledig in, zonder twijfelen, ondanks de orders van de politie-escortes die ons liever op de stoep hadden gezien. We pauzeren even, mensen schrijven op de weg “freedom of circulation”, beschermd door de spandoeken en daarna vertrekken we weer. Er is niet veel politie, we komen aan het centrum, en meteen begint het kloppen. We horen heel weinig van de andere kant, kloppen dat weergalmt van iemand die waarschijnlijk in isolement zit, gescheiden van de cellen in het grote gebouw.

Zonder nood aan woorden, verspreidt de samba zich, mensen verzamelen zich om degenen die zich uitleven op de hekken te verbergen. Het neemt allemaal een beetje tijd in beslag, maar op een gegeven moment, springen de onderste schroeven, het hek wordt omhoog getrokken, en iemand glipt eronder. Dat is het moment waarop de relpolitie afkomen en een barrière maken in de gang tussen de twee hekken. Waarom nu en niet eerder? Het klinkt allemaal een beetje vreemd, alsof ze ons, tot op zekere hoogte, laten begaan. Wat waren de niet te overschrijden limieten? Nochtans, het ging vrij ver, want we hebben ons tot de hoofdingang kunnen begeven. De cipiers, die de stoere aan het uithangen waren, hebben stenen en aarde op hun bakkes gekregen. Andere agenten komen aan als versterking, en plaatsen zich voor de deur. Een vlaag van stenen, maïskolven, elektriciteitskast... alles wat gebruikt kan worden als projectiel vloog over de hekken! Een groep mensen gooit zich op de poort en met stampen begeeft een deel het redelijk gemakkelijk. De politie is gedwongen om de poort te ondersteunen met hun schilden zodat die niet zou instorten! Ondanks de nogal directe offensieven, beledigingen in het gezicht gespuwd en de projectielen, niets, geen reactie, geen traangas... Vreemd..

Maar het is het einde van de festiviteiten, wanneer andere versterkingen komen uit de andere richting. Ze hadden toch een interventie voorzien, want al snel zijn er verschillende combi’s. Zonder een echt collectief overleg, verzamelt de groep en de meeste mensen die hun gezichten verborgen hadden, nemen hun bedekking weg. Zonder twijfel kunnen we iets verder zijn gegaan, en met een aantal vinden we het een beetje absurd om op 3 meter van de camera’s de gezichtsbedekking af te nemen, maar wanneer het begint moet iedereen volgen want degenen die overblijven worden de hoofdverdachten! Collectief wordt aandacht besteed opdat niemand achter wordt gelaten, en dat degenen die de meeste risico’s namen niet geïsoleerd worden. Heel leuk om geen desolidarisering te horen over de gebruikte middelen voor directe vernietiging of ten opzichte van de keuze voor het conflict tegenover de politie. Dat is zeldzaam in deze tijden van verklikkingen waar citoyennisme en pacifisme terrein lijken te winnen...

[...]

(gevonden ergens op internet)

dE oBSTaKeLS VooR dE VRijHeiD

De Staat voorziet tegen 2013 de bouw van minstens vier nieuwe gevangenissen (in Dendermonde, Beveren, Leuze-en-Hainaut en Marche-en-Famennes) en rond 2015 de opening van een mega-gevangenis in Brussel (in Haren). Deze gevangenissen zullen gebouwd worden naar het model van publiek-private samenwerking: de Staat betaalt, de bedrijven zullen ze niet alleen bouwen, maar ook uitbaten in naam van de Staat.

Eén van de manieren naast vele andere die degenen die willen vechten tegen deze repressieve projecten van nieuwe gevangenissen, die strijden voor de vrijheid en dus voor een radicale transformatie van deze maatschappij en niet om de bestaande orde te beschermen en te vrijwaren, tot hun beschikking hebben, is vast en zeker om de bouwers van de nieuwe gevangenissen te identificeren en te saboteren. Misschien niet zozeer omdat je daarom zou kunnen hopen om hen te “verplichten” om de werken stil te leggen, maar eerder omdat die bedrijven saboteren betekent om overal, in woord en daad, de weigering van een gevangenismaatschappij te verspreiden.

En dus, ziehier een eerste lijstje van de aasgieren van de opsluiting:

* Het consortium BAM en meer bepaald haar Belgische tak Interbuild en Galère, gefinancieerd door de banken Dexia, KBC en ABN-AMRO.
* Het consortium Eiffage Benelux
* Het consortium “Future Prisons”, bestaande uit de bedrijven Cordeel, Willemen, SNC Lavalin en Cofinimmo.
* De architectenbureaus Jasper-Eyers & Partners, Stéphane Beel Architecten, VK Engineering.

Uiteraard zullen er nog vele andere kleinere bedrijfjes geld proberen verdienen met de bouw van nieuwe kerkers. We zullen niet dralen om ook hun betrokkenheid aan het licht te brengen.

pour la version francophone:
journalhorsservice.blogspot.com

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact

hors.service@hotmail.com
http://krantbuitendienst.blogspot.com

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw’s,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.